

Yêu em bằng cả trái tim

(truyenngan.com.vn) Tham gia viết bài cho tập truyện “Ai cũng có một chuyện tình để nhớ”.

Dạo gần đây, Hân rất hay bị đau nửa đầu.

“Gâu.”

“Đừng làm phiền tao, Lulu.”

“Gâu gâu.”

“Đã bảo đừng làm phiền tao mà!” Hân bực dọc hất con chó đang cố leo lên đùi mình ra xa. Cô mạnh tay quá khiến cho nó rơi từ trên ghế sofa xuống đất. Con chó lồm cồm bò dậy, rồi lủi thủi trở về cái ổ của mình.

“Em làm gì mà thô bạo vậy? Nó chỉ muốn tỏ ra thân thiết với em thôi mà!” Minh nhú mày không vừa ý.

“Ai mượn anh mang nó về đây chứ? Em đã bảo là không thích chó mèo rồi cơ mà!”

“Nhưng mà nó sẽ giúp em...”

“Thôi anh im đi!!”

Có lẽ là vì thời tiết thay đổi hay gì đó, cơn đau của cô càng lúc càng trở nên tồi tệ.

Hân làm kế toán tại một công ty nước ngoài. Công việc bận rộn khiến cô luôn đầu tắt mặt tối tất cả các ngày trong tuần. Thậm chí buổi tối và thứ bảy chủ nhật còn phải mang tài liệu về nhà làm tiếp. Nhưng Hân cũng chẳng lấy thế làm phiền lòng. Với một workaholic như cô, công việc là lẽ sống.

Hôm nay, cũng một ngày bận rộn như vậy, Hân trở về nhà khi đã 9 giờ đêm. Cô mở khóa cửa, rồi quơ tay trong bóng tối để tìm công tắc đèn. Ánh sáng trắng chói lòa từ chiếc bóng đèn nê ông duy nhất của căn phòng để lộ ra bên

dưới nó khung cảnh bữa bộn. Mấy chiếc ghế đầu nằm lăn lóc trên sàn nhà. Thức ăn cho chó vương vãi khắp nơi. Gối và chăn bị dồn đống ở chân giường, và từ trong mớ lộn xộn đó, Lulu nhảy ra và chạy đến bên cô, vẫy đuôi mừng rối rít.

“Cái con chết tiệt này!” Hân đá cho nó một phát, khiến con vật kêu lên ăng ăng. “Mày không thể nằm yên mà không phá phách một ngày hay sao?”

Cô bực bội bước vào trong, mặc kệ những thứ dựng mấy chiếc ghế bị đổ lên, nhặt gối và chăn lúc này đã tanh nồng mùi nước tiểu bỏ vào trong máy giặt, rồi quét dọn hết những thứ vương vãi trên sàn nhà.

“Em lại thô bạo với nó nữa rồi.”

Cô quay lại nhìn Minh lúc này đang thành thoi ngồi trên ghế sofa, gãi gông: “Sao em lại phải dịu dàng với nó trong khi nó bày bữa ra thế này cơ chứ?”

“Thật ra Lulu làm thế cũng chỉ vì buồn thoi mà...”

“Anh lúc nào cũng bênh nó cho được! Rốt cuộc em hay nó mới là bạn gái anh?”

Minh im lặng không nói gì thêm. Xong công việc dọn dẹp, Hân vào bếp và lôi gói mì cuối cùng trong hộp tủ ra, xé bỏ phần giấy gói bên ngoài rồi bỏ vào tô. Hứng đầy nước vào ấm đun rồi đặt lên bếp ga, cô đứng im chờ đợi.

“Công việc dạo này của em bận lắm sao?” Từ phía sau lại vang lên tiếng của Minh.

“Ừm.” Cô trả lời cụt lủn.

“Bận đến mức ngày nào cũng phải về trễ thế này à?”

“Phải.”

“Làm việc hoài như vậy không mệt sao em? Dành chút thời gian nghỉ ngơi đi.”

“Em biết rồi, anh không cần phải nói.”

“Nhớ chăm sóc sức khỏe nữa, buổi tối trời lạnh mà em lại ăn mặc phong phanh như thế...”

“Được rồi! Em biết rồi mà! Anh đừng nói nữa!”

Đầu cô bỗng dưng đau không thể chịu được. Hân loạng choạng bước đến chỗ tủ thuốc, lấy một vốc thuốc giảm đau từ trong đó ra rồi bỏ vào miệng nuốt hết xuống. Cô chống tay lên bàn bếp, thở dốc. Ấm nước đã sôi phát ra những tiếng kêu “Ziiii ziii” nhức óc, Hân mệt nhọc đưa tay xoay nút tắt bếp ga. Con Lulu chạy lại gần liếm chân cô. Cái lưỡi ươn ướt của nó tạo cảm giác âm ấm nhột nhột khó chịu trên da, nhưng cô chẳng còn sức mà đẩy nó ra nữa. Bỗng dưng cảm thấy không còn muốn ăn uống bất cứ thứ gì, Hân lê bước đến giường ngủ, rồi nằm vật ra đó. Mãi một lúc sau cô mới có thể chìm vào giấc ngủ chập chờn.

Hân có ít bạn, rất ít bạn. Cô vốn không phải là người thích giao thiệp nhiều, vì vậy những mối quan hệ của cô chỉ xoay quanh những người đồng nghiệp làm cùng phòng, và mấy đứa bạn từ hồi bé tí. Trong số đó, người thân nhất với cô là Vy.

Cuối tuần, thỉnh thoảng Hân sẽ tìm chút thời gian rảnh giữa mớ công việc ngập đầu của mình để gọi cho Vy và rủ cô đi đến một quán cà phê yên tĩnh nào đó. Hoặc là ngược lại. Hân thỉnh thoảng từ chối lời đề nghị của bạn mình, còn Vy thì chẳng bao giờ làm thế cả. Giờ giấc linh hoạt của một nhà thiết kế tự do cho phép cô có thể thoải mái dành ra bất kì buổi nào cho người bạn thân thiết của mình, miễn là công việc vẫn hoàn thành kịp tiến độ.

Quán cà phê sách nép mình trong một con hẻm nhỏ. Nội thất kiểu Pháp tinh tế. Nhạc hay và cà phê thơm. Và quan trọng là cả ngàn cuốn sách cũ có, mới có được sắp xếp một cách ngay ngắn ở các kệ sách quanh tường. Trong không gian này, cô cảm thấy mình bình yên và an toàn. Cơn đau đầu nhờ thế cũng giảm đi một chút.

“Công việc bây giờ của mày thế nào?” Cô hỏi Vy.

“Ngoài việc lão khách hàng mới đã ngu dốt lại còn thích bắt bẻ, và trả công

quá tệ ra thì, khá là tốt.”

Hân bật cười. Vy luôn có cách nói về mọi chuyện một cách châm biếm như thế.

“Nếu đã tệ vậy sao mà không tìm khách hàng khác?”

“Cũng khó lắm mà ạ, thời buổi kinh tế khủng hoảng mà. Freelancer bây giờ lại mọc lên như nấm sau mưa nữa, chắc tại ai cũng khoái được làm việc tự do. Mà họ đâu có biết để đánh đổi cái sự tự do đó là bao nhiêu khó khăn khác. Trước khi nhận được dự án này tao ăn mì tôm đến mức nổi nhiệt đầy mồm luôn rồi đó chứ.”

“Vậy sao mà không kiếm cái công ty nào đó mà chui vào cho rồi? Làm việc đều đều năm ngày một tuần, cuối tháng rung đùi chờ lãnh lương. Bảo hiểm xã hội đầy đủ, làm có thâm niên một chút thì lên chức, rồi đạt kết quả tốt thì công ty thưởng cho đi du lịch nước ngoài nước trong. Vậy chẳng phải sung sướng sao? Freelance để làm gì hả mà?”

“Hahaha,” Vy bật cười, cô chỉ chỉ tay lên trán Hân. “Mày có nhận thấy là mấy thứ mà vừa nói nghe tẻ nhạt muốn chết không? Nói thì nói vậy thôi, chứ đúng là tao còn yêu tự do lắm. Bây giờ gò tao vào cái khuôn nào chắc tao sẽ chết vì bức bối mất. Với lại, nói đi thì cũng nói lại, nhìn mày đi, sống mà suốt ngày chỉ lao đầu vào công việc như vậy, không thấy chán sao?”

Hân im lặng không nói gì. Dù là bạn thân, nhưng rõ ràng, cách nhìn của cô và Vy hoàn toàn khác nhau. Thật ra, đôi lúc, Hân cũng nghĩ đến việc dành ra chút thời gian cho bản thân, nhưng rồi cô lại phẩy tay xua ý nghĩ đó đi. Cũng chẳng để làm gì.

“Dạo này con Lulu vẫn khỏe chứ?”

“Ừm, vẫn nghịch như quỷ. Bao giờ tao về nhà cũng phải dọn hết mớ bừa bộn nó bày ra.”

“Còn mày thì sao?”

“Tao thì sao cơ?”

“Mày ổn chứ?”

Hân nhìn Vy, trong ánh mắt cô bạn dường như có sự quan tâm trộn lẫn với nỗi buồn nào đó.

Hân gật đầu thay cho câu trả lời.

Không khí bỗng dừng chùng hẫng xuống. Hân ngồi im nhìn chăm chăm lên một kệ sách gần đó. Những con chữ khiến cô hoa mắt. Cơn đau như con rắn dài trơn tuột đầy nọc độc lại lặng lẽ trườn vào trong đầu cô.

Đó là một buổi sáng trời âm u và khá lạnh, một điều không thường xảy ra ở cái xứ Sài Thành quanh năm nắng nóng này. Hân thức dậy nhờ tiếng chuông báo thức của điện thoại và nhờ cảm giác ẩm ướt ẩm ẩm trên mặt. Cô mở mắt ra thì thấy cái lưỡi màu hồng của Lulu, cùng với cơ thể trắng toát đầy lông của nó trên người mình, liền đưa tay hất con chó qua một bên.

“Cái con chết tiệt này... Tao đã bảo bao nhiêu lần là đừng có làm thế rồi mà!”

Lulu hẳn là chẳng hiểu Hân nói gì. Không thể liếm mặt được nữa, nó chuyển sang liếm bàn tay đang đặt ngửa trên giường.

Hân chống tay dợm ngồi dậy, nhưng vừa nhấc đầu lên thì đột ngột, cơn đau nhọn hoắt đâm xuyên qua não, vật cô nằm lại xuống giường. Đầu cô nặng nề như có cả tấn đá đè bên trên nó. Hân đưa tay sờ lên trán mình, nóng hừng hực.

“Em sao vậy? Không khỏe sao?”

“Không, em ổn mà.” Hân cố gắng chiến đấu với cơn đau và ngồi dậy. Cô lập cập đứng lên, nhưng rồi lại run rẩy ngã xuống sàn. Lulu thấy thế liền chạy lại gần, ngáp ngừng liếm liếm tay cô, chùng như nó cũng không biết phải làm thế nào.

“Em bệnh rồi phải không? Nếu thấy không khỏe thì đừng cố, nghỉ ở nhà một ngày cũng được mà!”

“Không được, em phải đi...” Hân gắng gượng đứng lên lần nữa, nhưng vô hiệu. Lê người đến tủ thuốc, với lấy lọ thuốc giảm đau, cô lại nốc vào một

nằm nữa, nhưng dường như vẫn chẳng có kết quả gì đặc biệt. Bị cơn đau cào xé, nước mắt cô chảy ra.

“Em đừng tự ép mình như thế... Nghỉ ngơi một chút đi em!”

“Đừng nói nữa!” Hân òa khóc tức tưởi. “Anh đừng nói nữa mà!”

Thấy Hân khóc, Lulu lại càng tích cực liếm tay cô. Nó sủa lên vài tiếng như muốn an ủi. Nhưng tất cả chỉ khiến cô thêm khó chịu, thêm bức bối. Cô chỉ muốn tắt cả hễ im lặng và để cho cô được ra khỏi nhà, trở lại với công việc của mình.

“Tại sao em lại khóc? Anh chỉ muốn em nghỉ ngơi thôi mà!”

“Em đã bảo anh đừng nói nữa!” Hân gào lên. Cô khó nhọc đi đến bên giường mình, lấy chiếc điện thoại ra, bấm vào số đã liên lạc gần đây nhất.

Bài nhạc chờ nhức óc. Rồi đến tiếng bíp, và tiếng “A lô” ngái ngủ. Chỉ chờ có thế, Hân nức nở: “Vy, làm ơn đến nhà tao, ngay bây giờ đi... Tao sắp không chịu nổi nữa rồi...”

Mười lăm phút sau, Vy xuất hiện ở cửa. Cô vội vã đỡ Hân đang nằm sổng soài trên sàn lên. Hân ôm chặt lấy người bạn của mình, kêu khóc: “Vy, làm ơn, làm cho Minh im đi, cả con chó đó nữa, tao đau đầu lắm... Làm ơn đi...”

“Ừm, ừm, sẽ ổn thôi mà, mày bình tĩnh nào.” Vy vỗ vỗ nhẹ lên lưng bạn, mong trấn tĩnh được cô. “Lulu! Im!”

Con chó như hiểu tiếng người, nó im lặng ngay lập tức. Nhưng Hân vẫn nức nở không thôi: “Cả Minh nữa, anh ấy cứ nói mãi... Tao đã bảo là tao không sao...”

Vy thấy cay cay nơi sống mũi. Cô ôm chặt người bạn của mình hơn. “Hân, mày đừng thế nữa, tao đau lòng lắm. Minh anh ấy... đã đi rồi mà...”

Hân khóc to hơn. Nước mắt Vy cũng chảy ướt áo cô từ lúc nào.

Minh đã từng là người Hân yêu hơn tất cả mọi thứ trên đời.

Vy là em gái của Minh, và cũng chính cô đã mang hai người lại với nhau. Tình yêu của Hân và Minh diễn ra tự nhiên, nhẹ nhàng và êm đềm. Trong mỗi quan hệ, Minh lúc nào cũng tỏ ra yếu thế hơn.

Khi cả hai giận nhau, lúc nào anh cũng là người làm lành trước. Tâm trạng lúc nắng lúc mưa thất thường của cô, cũng chỉ có anh là biết cách hóa giải. Anh đã cưng chiều cô mãi như thế, cho đến một ngày.

Đó là ngày anh dắt Lulu về nhà.

Rõ ràng Minh biết Hân rất ghét chó mèo, nhưng anh vẫn mang nó về nuôi. Chỉ vì chuyện này mà cô đã cãi nhau với anh mãi. Anh mong cô dần dần sẽ thích và có trách nhiệm với nó hơn, nhưng mọi thứ chẳng diễn ra như anh dự định.

Một ngày nọ, Lulu bị ốm nặng. Nó rất yếu và không thể ăn uống gì được, nhưng Hân mặc kệ. Cô nghĩ Minh đã mang nó về nuôi thì chắc chắn những chuyện thế này anh phải làm. Còn cô thì cứ tiếp tục với guồng quay công việc của mình. Hôm đó là một buổi tối muộn, Minh vừa đi làm về, chẳng kịp thay quần áo đã tất tả đem Lulu đến phòng khám bệnh.

Và rồi chuyển đi oan nghiệt ấy đã cướp mất anh khỏi đời cô.

Tài xế xe tải say rượu. Lulu may mắn thoát chết vì anh đã đẩy nó ra kịp thời. Nhưng chính bản thân anh thì không qua khỏi. Minh trút hơi thở cuối cùng ở bệnh viện, trong khi cô vẫn còn đang tất bật ở công ty của mình.

Một tuần sau đám tang của anh, cô vật vờ như người chết. Suốt ngày chỉ nhốt mình ở trong phòng và gào khóc thảm thiết, dù có ai nói gì cũng như không nghe thấy.

Nhưng chỉ sau một tuần đó, cô trở lại, lại bình thường như mọi ngày. Công việc, công việc, công việc.

Hân bắt đầu sợ trở về nhà mình, nơi có quá nhiều kỉ niệm giữa anh và cô, sợ gặp Lulu, sợ nó biết rằng cô đã gián tiếp giết chết chủ nó. Cô lại càng vùi đầu vào công việc để tìm quên.

Tất cả những cảm xúc cô đơn, sợ hãi đó cứ dồn nén, dồn nén mãi, cho đến hôm nay.

Hân mở mắt. Cô đang nằm trên giường mình, trên trán là tấm khăn ướt. Có lẽ cô đã khóc đến khi kiệt sức.

“Mày tỉnh rồi à?”

Khuôn mặt Vy hiện ra trước mắt. Hân thấy nhói lòng, hai anh em họ nhiều lúc giống nhau đến kì lạ.

“Ừm.”

“Có còn mệt lắm không?”

“Không, tao đỡ nhiều rồi.”

“Ừm, vậy thì tốt.” Vy cười nhẹ nhõm. “Để tao thay khăn cho mày.”

Vy lấy tấm khăn trên trán cô rồi đi vào phòng tắm. Hân nằm yên nhìn đắm đắm theo tấm lưng gầy của bạn mình. Lâu lắm rồi mới có người chăm sóc cho cô thế này. Cảm giác thật dễ chịu.

“Gâu.”

Hân liếc nhìn qua bên giường mình. Lulu đang ngồi đó, vẻ nghiêm trang như đang canh gác cho cô vậy.

“Nó ngồi như thế từ lúc mày ngủ tới giờ đó.”

“Ừm.” Cô mỉm cười, đưa tay xoa đầu con chó. Nó liếm liếm tay cô, có vẻ vui sướng lắm. Hân thấy một cảm giác ấm áp nhen lên trong tim.

“Hân này.”

“Ừm?”

“Mày biết là anh Minh có viết nhật ký không?”

“Gì cơ?” Hân ngạc nhiên nói to. Thật ra cô đã sống chung với anh cả một thời gian dài, nhưng chưa bao giờ thấy anh hí hoáy viết cái gì. Hoặc có lẽ cô chẳng bao giờ để ý đến, vì quá bận rộn.

“Vậy là mày không biết sao... Lúc này mày ngủ, tao ngồi một mình buồn quá, nên lục trên giá sách tìm cái gì đọc, rồi tìm ra cái này nè.” Vy chìa ra một cuốn sổ bọc da màu cam.

Mắt Hân mở to hơn nữa. Vậy là anh cất nhật ký ngay trên giá sách luôn sao? Làm sao mà cô lại không biết được nhỉ?

“Mà ảnh giấu cũng kĩ lắm, cất bên trong cái bìa của một cuốn sách về Triết học nữa chứ. Chắc vì vậy nên mày không tìm thấy.”

Cũng phải, Hân vốn ớn mấy chủ đề như Triết học, nên sách cũng chẳng mấy khi đụng tới. Nhưng điều quan trọng bây giờ có lẽ không phải là cách anh ấy đã giấu cuốn nhật ký như thế nào, mà là bản thân nội dung cuốn nhật ký đó.

“Ừm... vậy... đọc nha?” Vy hỏi. Hân im lặng gật đầu.

Mở lớp bìa bọc da màu vàng ra, bên trong là nét chữ cứng cáp quen thuộc.

Ngày... Tháng... Năm 2011

Hôm nay, em chính thức nhận lời yêu mình. Không biết phải viết gì nữa đây... nhưng chỉ biết là mình đang hạnh phúc, rất rất hạnh phúc.

Ngày... Tháng... Năm 2011

Mỗi ngày trôi qua thật êm ả. Mình đã không biết rằng, chỉ ngồi bên cạnh người mình yêu lại có thể vui đến thế. Mình và em cũng chẳng làm gì nhiều, có khi chỉ là ra quán cà phê, ngồi dựa vào nhau im lặng. Em làm việc, còn mình ngồi đọc một cuốn sách. Chẳng có lời nào được thốt ra, nhưng lại có cảm giác gần nhau hơn bao giờ hết. Ước gì những ngày yên bình này kéo dài mãi...

Những trang đầu của cuốn nhật ký, cũng chính là những kỉ niệm về buổi đầu yêu nhau của anh và cô. Hầu như tất cả những thứ anh viết đều xoay quanh chuyện tình của hai người. Dù là kỉ niệm vui, hay những chuyện buồn, đều

được anh tỉ mỉ ghi lại, chỉ thỉnh thoảng xen vào những chuyện khác như công việc... Hân chưa bao giờ biết mình lại chiếm vị trí to lớn đến thế trong tâm trí anh. Tim cô khẽ nhói lên khi lướt qua những con chữ đầy tình cảm, đầy yêu thương mà anh dành cho cô, nước mắt lại chực trào ra. Vy ngồi bên cạnh khẽ vuốt lưng cô như xoa dịu.

Ngày... tháng... năm 2012Hôm nay, mình chuyển đến sống chung với Hân.Đây là chuyện mà hai đứa đã cùng nhau suy nghĩ một thời gian dài. Thật ra chỉ có em là nghĩ nhiều thôi, còn mình thì... hì hì.Ban đầu, mình đã bảo em đến ở chung với mình, nhưng em nhất quyết không chịu. Em bảo: “Em không muốn trở thành loại con gái ăn bám bạn trai đâu.” Mình nói: “Thế em muốn anh trở thành loại con trai ăn bám bạn gái sao?” Nhưng cuối cùng thì, em thắng, như mọi khi.Chắc, sau này liệu mình có trở thành người đàn ông sợ vợ không nhỉ?

Ngày... tháng... năm 2012Dù ở cùng nhà, nhưng em cứ như người nổi tiếng ấy =.=”. Khó khăn lắm mới gặp được.Dạo này, công ty em đang vào đợt kiểm toán cuối năm nên vô cùng bận rộn. Ngày nào em bước chân về tới cửa nhà cũng là 9 giờ tối. Em chỉ ăn qua loa mấy miếng cơm, tắm rửa rồi leo lên giường nằm khò luôn. Mình vòng tay qua ôm em, thấy em ốm đi nhiều lắm. Xót quá nên đôi khi gợi ý em tìm một công việc nào đó nhàn hơn mà làm. Nhưng em không chịu, lại còn cáu với mình, bảo em đại gì đi bỏ một công việc lương cao như thế.Biết bao giờ mình mới có thể làm em hạnh phúc hơn tiền nhỉ?

Nước mắt lã chã rơi xuống má cô. Lúc còn sống, anh đã lo lắng cho cô nhiều như thế, vậy mà cô lại... Không kiềm được nữa, cô che hai tay lên mặt, nức nghẹn.

“Mày ổn chứ? Hay là thôi đừng đọc nữa...” Vy toan đóng cuốn sổ lại, nhưng Hân đã kịp đưa tay chặn.

“Không... Đừng... Tiếp tục đi... Tao ổn mà...” Cô nói, cố ngăn cơn khóc lại để Vy đừng lo lắng. Tay cô tiếp tục lật qua những trang giấy lấp đầy chữ.

Ngày... tháng... năm 2013Bây giờ đã sang năm mới nên công việc của em cũng đỡ bận rộn hơn một chút. Cuối cùng thì hai đứa cũng đã có thời gian ở bên nhau. Thế nhưng cuối cùng thì cũng lại toàn quanh quẩn trong nhà, nấu

nướng, xem phim, chơi game với nhau. Em bảo: “Hai đứa mình cứ như hai vợ chồng già ấy nhỉ?” Mình cười. Thấy đúng thế thật. Có lẽ do thời tiết dạo này hơi bất thường, nên mình cứ ho sù sụ mãi mà chẳng khỏi. Em trêu mình chỉ được cái giỏi nói, lại còn bệnh trước cả em. Mà kể cũng lạ, lâu lắm rồi mình mới lại bệnh dai dẳng thế này... Có lẽ cuối tuần rảnh rồi phải đi khám bệnh thôi.

Những trang nhật ký tiếp theo trong cuốn sổ rất kì lạ, bởi nó chẳng có chữ nào, chỉ có những đường kẻ chẳng chịt vô nghĩa.

Hân nhú mào nhìn vào đó, rồi quay sang Vy. Mặt cô bạn trông cũng đang khó hiểu không kém.

Hân kiên nhẫn lật tiếp. Sau khoảng gần mười trang như thế, cuối cùng những câu chữ cũng lại hiện ra, nhưng nét chữ không còn đều đặn như trước, mà rất rối loạn. Có vẻ như tâm trạng người viết rất tệ khi viết những dòng này.

Ngày... tháng... năm 2013 Đã một tuần trôi qua, kể từ ngày đi bệnh viện. Nhưng mình vẫn không tin nổi. Ước gì mình đã không đi... Ước gì mình không biết gì hết... Có phải sẽ tốt hơn nhiều không? Mỗi buổi sáng thức dậy, thứ đầu tiên mình nhớ tới lại là những dòng chữ thô bạo trên tờ giấy khám bệnh đó: “Ung thư phế quản giai đoạn cuối.” “Mình không muốn tin... thật sự không muốn tin... Mình mới chỉ 26 tuổi, cả đời chưa từng đụng đến một giọt rượu, một liều thuốc nào... Lẽ nào ông trời lại đối xử với mình như thế? Không dám nói với ai... không nói với bố mẹ, với Vy... không nói với cả em... Bố mẹ sẽ thế nào khi biết đứa con trai duy nhất của mình sắp chết? Nhìn em ngủ ngon bên cạnh mình, thấy lòng đau như bị ai xé... Tôi thật sự sẽ phải chết sao?

Hân chết trân khi đọc xong trang nhật ký. Mình bị ung thư sao?

Đúng là có một khoảng thời gian nhìn anh rất buồn bã. Cô đã gắng hỏi, nhưng anh chẳng nói gì. Vài ngày sau anh đã trở lại bình thường nên cô cứ nghĩ chẳng có chuyện gì to tát. Thế mà...

Nước mắt làm nhòa tầm mắt cô, khi cô đọc những trang cuối cùng trong nhật ký của anh.

Ngày... tháng... năm 2013Không thể tỏ ra buồn bã mãi được, nếu không em sẽ phát hiện ra mất.Hôm nay mình đã đi khám lại. Bác sĩ bảo rằng, nếu cố gắng duy trì tinh thần ở mức cao nhất thì có thể sống được hơn 6 tháng nữa.Haha, 6 tháng, đối với mình nghe nó cứ như “Hãy về chuẩn bị hậu sự đi” vậy.

Ngày... tháng... năm 2013Hôm nay, khi chạy xe ngoài đường, mình nhìn thấy một chú chó nằm thoi thóp bên vệ đường khi trời đang mưa. Mình lại gần thì thấy chân nó bị gãy, và hơi thở có vẻ yếu lắm. Mình bế nó mang đến chỗ bác sĩ thú y. May là cứu kịp.Bác sĩ hỏi mình có muốn nuôi nó không. Mình đồng ý, cảm thấy nó giống như có duyên nợ với mình. Hơn nữa, mình muốn sau khi mình đi rồi... sẽ có ai đó ở bên em.Em đã rất giận dữ khi mình mang Lulu về nhà. Tệ thật, nhưng dù sao đi nữa, mình vẫn kiên quyết giữ nó lại. Lần đầu tiên kể từ khi hai đứa yêu nhau, mình làm trái ý em. Em giận dữ và không thèm nói chuyện với mình nữa. Cảm giác thật tệ. Nhưng riêng chuyện này, mình sẽ không hối tiếc.

Ngày... tháng... năm 2013Cố gắng vui vẻ với em như thường lệ, nhưng em bảo sẽ giận mình cho đến khi mình mang Lulu ra khỏi nhà.Lulu có vẻ đã khỏe lại, nó rất hoạt bát, và đặc biệt là nó lại quấn em mà không quấn mình. Và dù em có bực tức với nó thế nào, nó cũng vẫn quấn quýt lấy em.Haha, tự dưng thấy nó thật giống mình.Vậy chắc ổn thôi nhỉ? Sau khi mình chết... nó sẽ.....Ngày... tháng... năm 2013Lulu đột ngột bị bệnh. Nó yếu ớt và chẳng ăn được gì cả. Ngày mai em bận việc rồi, có lẽ sẽ không chở nó đi khám bệnh được.Dù em tỏ vẻ bất cần, nhưng mình biết, nửa đêm nghe tiếng nó rên, em vẫn ra ngoài cố bón sữa cho nó uống. Có vẻ như em cũng dần chấp nhận Lulu là một thành viên trong gia đình rồi.Thật là tốt...Ngày mai tan việc về, mình sẽ chở nó đi khám bệnh. Chắc sẽ ổn cả thôi...Lulu à, mày phải sống... để còn thay tao nói yêu em mỗi ngày nữa chứ...

Từng giọt nước rơi xuống trang giấy, làm nhòe đi những dòng chữ. Hân vội lau chúng đi, nhưng càng lau, chúng càng xuất hiện nhiều hơn.

Vy ôm lấy Hân, để cô gục đầu lên vai mình. “Khóc đi, khóc đi Hân, mày đừng cố nén nữa.” Giọng Vy nghèn nghẹn, nước mắt đã ướt đầm hai má cô từ lúc nào.

Con dê cảm xúc Hân tự dưng lên không chống đỡ được nữa. Cô khóc òa.

“Tao xin lỗi, tao xin lỗi mày, Vy.”

“Mày có lỗi gì đâu mà xin chứ.”

“Tao đã... không biết gì cả... Tao đã quá vô tâm... Tao xin lỗi mày, Vy ời. Tao xin lỗi.” Hân lẩm bẩm câu xin lỗi trong tiếng nấc.

“Không phải đâu, là anh ấy đã chọn lựa như thế mà. Mày không có lỗi gì cả, Hân à.”

“Tao... tao đã đối xử với anh ấy như thế... Tao đã làm anh ấy đau khổ...”

“Đau khổ ư? Không đâu.” Vy ôm chặt hơn người bạn của mình. “Tao tin rằng, trong những ngày cuối cùng, anh ấy rất hạnh phúc.”

Hân vẫn khóc nức nở, khóc như chưa bao giờ được khóc. Vy vỗ vỗ lưng cô. “Khóc nốt hôm nay thôi nhé. Hứa với tao, từ ngày mai trở đi, mày sẽ sống thật mạnh mẽ, được chứ?”

Hân gật đầu. Dưới chân cô, Lulu đã chạy đến từ lúc nào. Nó liếm liếm chân cô, rồi chồm chồm lên như muốn dỗ dành cô chủ của mình. Hân đưa tay kéo nó lên, rồi ôm vào lòng. Cô thì thầm: “Cám ơn mày, Lulu. Cám ơn vì đã luôn ở bên tao.”

Màn đêm đã buông xuống, nhưng Hân không cảm thấy nó tăm mờ mịt, vì cô biết ngày mai là một ngày mới.

Việc đầu tiên cô làm vào ngày mai, có lẽ là bắt đầu tìm kiếm một công việc mới.